

UIT HEUSDENHOUTS HISTORIE 19a

In samenwerking met Heemkundekring Paulus van Daesdonck

FIETJE (SOPHIA, CHRISTINA) VAN NETTEN te Heusdenhout (deel 2)

We vervolgen de herinneringen aan een opmerkelijke bewoonster van Heusdenhout uit vroegere jaren. Na het verhaal van Roger van der Made over Fietje van Netten in het vorige nummer van Heusdenhout Nieuws, nu de herinneringen van mevrouw Christiaansen, de buurvrouw van Fietje en die van Kitty Tebbe-Dirkx die Fietje kende in de jaren 50 toen ze nog niet aan de Heusdenhoutseweg woonde.

Kitty Tebbe-Dirkx heeft nog vroegere herinneringen aan Fietje. De familie Dirkx woonde in de jaren 50 aan de Teteringsedijk 140, later omgenummerd tot 152.

Hun huis was naast vishandel Bogers, schuin tegenover Dellaert. Fietje woonde met haar derde man Piet van Twist in een woonwagen (een zogenaamde Pipowagen) op het terrein van hovenier van der Linden op nummer 126. Deze boerderij is afgebroken, er kwam een flatgebouw voor in de plaats en stond recht tegenover de Kwekerijstraat.

Nadat Fietje en haar echtgenoot ge-

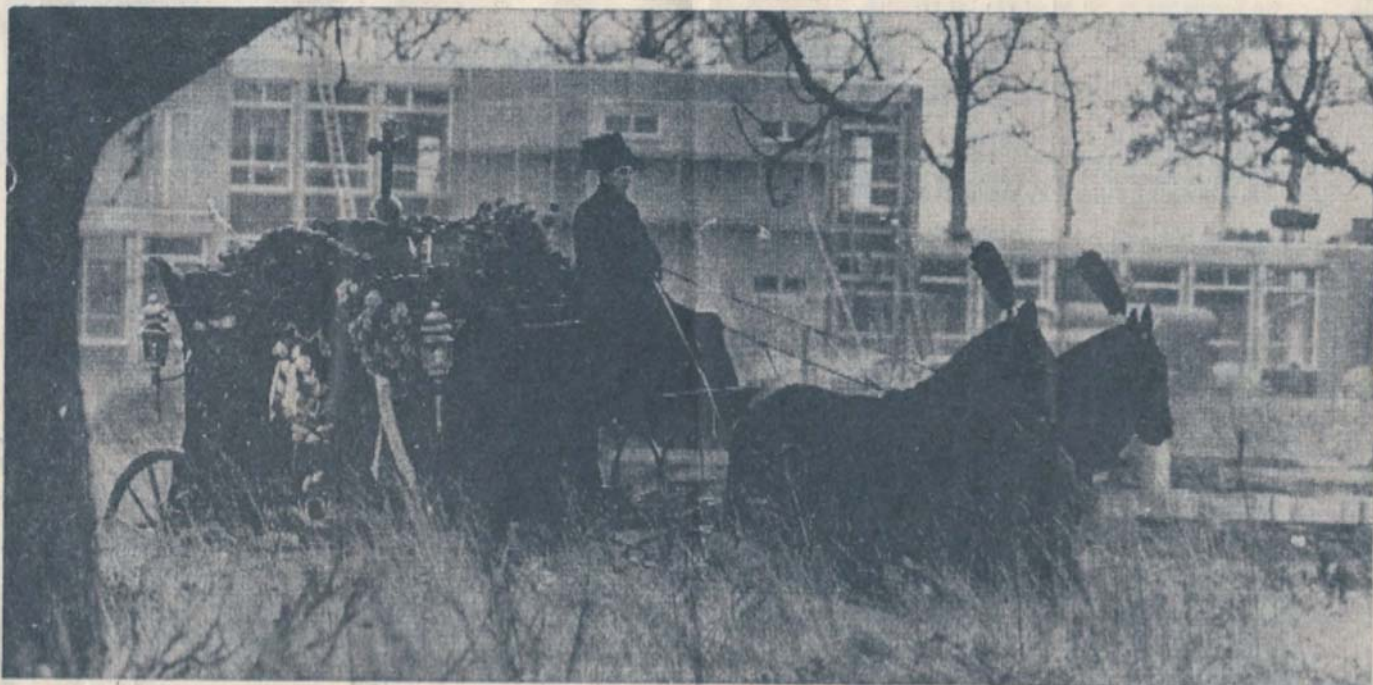

De boerderij van Van der Linden aan de Teteringsedijk

scheiden waren is Piet van Twist uitbater geworden van café-bar Victor (what's in a name...) aan de Teteringsedijk 103. Heden ten dage is dit etablissement bekend als restaurant de Egelantier. In haar kindertijd is Kitty wel eens bij

Fietje (vrouwtje Victor) in de woonwagen binnen geweest om er te spelen. Er waren meerdere kinderen bij. Ze kregen altijd snoep. Op de schoorsteen stond een oud kinderschoentje en daar mochten ze absoluut niet aankomen. Wellicht is het een schoentje geweest van één van Fietjes kinderen die helaas allebei op zeer jonge leeftijd gestorven zijn. Kitty heeft eens een pop van Fietje gekregen. Het was een lange lappenpop die misschien wel door Fietje zelf is gemaakt. Ze had een gezicht van een clown en had een mutsje op van witte stof. Ze droeg een donkerrode lange

„MIJN HART IS GEBROKEN”

(Van een onzer verslaggevers)

BREDA — Het is na haar dood en woensdag, de dag van haar begrafenis, allemaal gegaan zoals Fietje van Netten in Breda het lang voor haar plotseling overlijden notarieel had laten vastleggen; de ouderwetse, voor de stad bijna antiek geworden lijkwagen met de koperen kaarslantaarns, getrokken door twee zwartgedrapeerde paarden, daarachter de vijf zwart-bruine volgkoetsjes met de donkere gordijntjes, neergelaten tegen al te onbescheiden blikken, de bloemstukken en kransen van uitsluitend rode anjers en rozen, de se-

renade „Les Millions d'Arlequin" van Richard Drigo en de serenade van Enrico Toselli, gespeeld door een violist en organiste in de rouwklamer van de protestantse begraafplaats Zullen. Vorige week zaterdag 15 november was Fietje van Netten — officieel weduwe Jac. van Leeuwen-v. Netten — 85 jaar oud, in haar vriendelijke bungalow aan de Heusdenhoutseweg plotseling overleden. Ze had van niemand afscheid kunnen nemen. Zij deed dat via een advertentie in de krant die zij lang voor haar dood klaar had gemaakt, — de datum behoefde nog slechts te worden ingevuld — kennelijk er-

van overtuigd dat de dood onverwacht zou komen.

„Op zaterdag 15 november 1969", zo schreef Fietje in de advertentie, „ben ik van U heengegaan. Ik kon het niet opbrengen van wie dan ook afscheid te nemen. Wens allen in hun verdere leven: veel geluk, voorspoed en gezondheid". Een groot deel van haar leven heeft Fietje van Netten (gisteren op haar laatste gang vergezeld van een kleine schare dankbare familieleden vrienden en vriendinnen) in Nederland mee de kermisjes afgereisd als exploitante van de poffertjeskraam van de bekende fa. Victor Consaal. Zoals zij

zelf precies had voorgeschreven werd zij opgebaard in een wit modieuw broekpak met donker blauwe knopen en op haar borst rustte het kaartje met de door haar zelf geschreven tekst: „Lach maar Paljas mijn hart is gebroken". Op de protestantse begraafplaats Zullen werd zij te ruste gelegd naast haar man Jac. van Leeuwen. Voor haar graf lag ook de steen al klaar. De „antieke" begrafenisstoet trok gisteren in de stad het nodige bekijks. Het is tenminste 25 jaar geleden, dat in Breda een uitvaart met een door paarden getrokken lijkwagen en rouwkoetsen werd signaleerd.

Algemene kennisgeving.

Heden is, na een werkzaam en veelbewogen leven, van ons heengegaan

FIETJE VAN NETTEN
 weduwe van JAC. VAN LEEUWEN
 eerder weduwe van JOH. NEEF
 gep. van PIETER VAN TWIST

Namens wederzijdse familie:
 C. de Koff—van Netten
 en kinderen
 C. van Leeuwen
 en kinderen
 P. van Netten
 L. Huisstede—van Netten
 en kinderen
 J. van Netten—Doesburg
 en kinderen
 V. Muller—van Netten
 en kinderen
 Neven en nichten

Breda, 15 november 1969
 Heusdenhoutseweg 26.

De begrafenis, waartoe u wordt uitgenodigd, zal plaatshebben op woensdag 19 november a.s. om 12.15 uur op de Protestantse Begraafplaats Zuilen, Haagweg 334, Breda.

Vertrek vanaf bungalow „Victor” Heusdenhoutseweg 28 om 11.30 uur.

Gelegenheid tot condoleren na de begrafenis in het Oranjehotel, Stationsplein, Breda.

broek en aan haar voeten had ze, wat Kitty het allermooiste vond, gouden schoenen met hoge hakken. Als ze op de Bredase kermis kwamen, gingen ze poffertjes eten. De kraam "Victor" stond op de Oude Vest, bijna recht tegenover de Molenstraat. Mevrouw Christiaansen herinnert zich vrouwtje Victor als een excentrieke vrouw die wist wat ze wilde. Ze had twee hondjes die ze liet dansen met een pijpje in de bek. Ze verkocht haar bungalow aan iemand onder voorwaarde dat ze er tot aan haar dood mocht blijven wonen en dat als de nieuwe eigenaar eerder zou sterven het huis weer van haar zou zijn. De kinderen Christiaansen noemden haar de heks, vanwege haar zwartgeverfde haar. Ze maakten elkaar bang door te praten over vergiftigde snoepjes en limonade die vrouwtje Victor zou geven. Dochter Tineke dacht dat onder de haarlok op haar voorhoofd een kruis stond.

Na een avondje kaarten zagen de heer en mevrouw Christiaansen dat de lampen bij Fietje nog brandden. 's Morgens was het licht nog steeds aan. Dat was vreemd, maar door drukke werkzaamheden werd er verder geen aandacht aan geschonken. Later vernamen ze dat kennissen nog naar Fietje hadden gebeld, maar dat ze de telefoon niet opnam. Deze mensen zijn naar de Heusdenhoutseweg gegaan en toen er niet werd opengedaan waarschuwden ze de politie. De agenten troffen Fietje levenloos aan.

Ze had haar hele begrafenis tot in detail beschreven. (Ze schijnt ook zelf aanwijzingen hebben gegeven voor de tekst op de rouwkaart en die op haar grafsteen. Ze "beweert" dat ze weduwe is van haar eerste echtgenoot, Johan Hendrik Neef.

Opzoekingen in het archief van Rotterdam en Utrecht laten echter zien dat ze wel degelijk van hem gescheiden is in 1912). Vanuit haar huis werd ze met een koets naar de begraafplaats aan de Haagweg gereden.

"Op kermissen en feestelijkheden was ze een zeer gezien figuur. Deze voorbeeldige vrouw, die schier alle eigenschappen van een goed mens in zich droeg, heeft de rust thans wel verdiend," aldus een rouwadvertentie. Fietje, plotseling overleden na een "veelbewogen leven", heeft haar uitvaart tot in de puntjes geregisseerd. Op de kop van de rouwstoet een 'antieke' lijkwagen met koperen kaarslantaarns, getrokken door twee zwart gedrapeerde paarden, de kist bedekt met kransen en bloemstukken van uitsluitend rode anjers en rozen. Daarachter vijf zwartbruine volgkoetsjes met de donkere gordijntjes neergelaten. In de rouwkamer van de protestantse begraafplaats Zuilen spelen een violist en een organiste de serenade "Les millions d'Arlequin" van Richard Drigo en wereldhit "Seranata" van Enrico Toselli. Fietje is opgebaard in een wit modieus broekpak met donkerblauwe knopen en op haar borst rust het kaartje met door haar zelf geschreven tekst: "Lach maar paljas, mijn hart is gebroken."

Dagblad de Stem besteedde in een artikel aandacht aan het overlijden van Fietje van Netten. Op de achtergrond de toen in aanbouw zijnde Weilustschool.

In 2013 bezocht ik op de protestante begraafplaats "Haagveld" het graf van Fietje van Netten, in de hoop dat op een van de medaillons haar afbeelding te zien was. Helaas hadden de tand des tijds, de wind, de zon en de regen hun verwoestende werk gedaan: haar gezicht was weggesleten....

Mocht je de muziek die bij Fietjes begrafenis werd gespeeld willen beluisteren, dan zijn dit enkele mogelijkheden: "Les millions d'Arlequin" van Richard Drigo: www.youtube.com/watch?v=BjJmQcZjGjE "Seranata" van Enrico Toselli: www.youtube.com/watch?v=wIY_bSn8-Jw

Dolf Piederiet, Heusdenhout
 5 augustus 2015

Aanvulling op: Uit Heusdenhouts Historie 18 in Heusdenhouts Nieuws nr. 82 van maart 2015

Dat Heusdenhout Nieuws goed gelezen wordt merken we uit de reacties. Ook voor de serie historische artikelen uit het vroegere kapeldorp Heusdenhout is veel belangstelling.

Mevrouw Lieke Smith-Boomaars, Heusdenhoutse van geboorte, stuurde ons enkele aanvullingen op het artikel over de Heusdenhoutse voetbalclub Nooit Zonder Moed, NZM.

Ze schrijft:

Louis Boomaars, de zoon van Jan Boomaars van de Heusdenhoutseweg, was de keeper van NZM. Na zijn huwelijk ging hij wonen aan de Groenstraat te Teteringen. De oprichters van NZM waren o.a. Hein Boomaars, die met zijn gezin in één van de vier huisjes woonde aan de Heusdenhoutseweg. De huisjes zijn gesloopt na de annexatie van 1961, waardoor ook het resterende deel van Heusdenhout tot de gemeente Breda ging behoren. Ze stonden in de bocht tegenover de plek waar nu de Gastakker op de Heusdenhoutseweg uitkomt.

Ook Willem van Gool behoorde tot de oprichters. Hij woonde aan de Tilburgseweg, dicht bij het veld waar NZM speelde.

Er stond bij het veld een kleine keet, waarin geen voorzieningen waren. De dochters van Hein en Willem, respectievelijk Lieke en Annie moesten elke zondag lopend met een grote geëmailleerde en zware theekan achter op de fiets warme thee brengen en uitschenken.

Er was helaas geen voetbal, dus nam Hein de bal van zijn zoon Jan steeds mee. Voelbalshirts, groen-wit gestreept, werden aangeschaft, maar na een paar wasbeurten was het wit niet meer wit. Er werd besloten dat mevrouw Boomaars, de vrouw van Hein, de shirts voortaan moest wassen.

Mw. Lieke Smith-Boomaars

